

ZGODBE

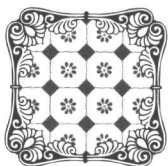
OB

KUHINJSKI

MIZI

Zdravilne zgodbe

RACHEL NAOMI REMEN

BRANJE MED VASTICAMI

PODOBNO KOT JAZ tudi Sara že dolgo boleha za Crohnovo boleznijo. V tridesetih letih je preživela več kot štirinajst kirurških posegov v trebuhu in sklepih, zaradi česar se je počutila žrtev. Ko me je prvič obiskala, je bila kronično depresivna in samopomilovanje jo je docela onespodobilo. Sčasoma se je to spremenilo. Sedaj dela tri dni na teden in sodeluje v živahnem družinskem življenju. Po končanih svetovalnih seansah je njen mož opisal spremembe, ki jih je izpeljala, in rekel, da se počuti, kakor da bi bil poročen z drugo žensko.

Kakšno leto po zadnji seansi je začutila bolečine v čeljusti in obiskala svojega zobozdravnika. Odkril je majhen ognojek v kosti in ji povedal, da ga bo treba odstraniti s kirurškim posegom v koreninskem kanalu. Ko ji je začel opisovati postopek, je nepričakovano vstala in zapustila ordinacijo. Nekaj ur pozneje me je poklical njen vznemirjeni mož, ki jo je ob vrnitvi iz službe našel v dnevni sobi, oblečeno v kopalni plašč in globoko potrto.

Ni se mu sanjalo, zakaj, ona pa mu ni hotela odgovorjati. »Pri-

peljite jo k meni,« sem rekla.

Zgrozila sem se ob Sarini spremembi; bila je kot pred tremi leti, ko me je prvič obiskala. Njene oči so bile brez življenja, lasje nepočesani. Videti je bilo, da je navlekla nase prva oblaci-
la, ki so ji prišla pod roke v garderobni omari. Skrušeno je sedela na stolu nasproti. Z enoličnim glasom mi je povedala, kaj je popoldne doživela pri zobozdravniku. »Preprosto preveč je, ne zmorem,« je rekla. »To je kaplja čez rob.«

»Kaj se dogaja, Sara?« sem vprašala. Planila je v jok. »Ne vem,« je rekla. »Počutim se, kot sem se prvič, ko sem bila tu, nekako premagana, zbita.« Predlagala sem ji, da bi poskusili z upodabljanjem, ki ji je tedaj zelo koristilo. Mogoče ji bo pomagal odkriti razlog poptosti. V solzah je privolila.

Spodbudila sem jo, naj zravna hrbet in se sprosti. Počasi je zmogla slediti znanemu vzorcu. Ko je začela počasneje in globlje dihati, sem ji predlagala, naj si predstavlja, da stoji pred za-
prtimi vrati. »Ko boš pripravljena, sezi naprej in odpri vrata,« sem rekla. »Na drugi strani boš odkrila nekaj, kar ti bo pomagal razvozlati občutke.«

Ko je odprla tista namišljena vrata, je presenečena ugoto-
vila, da se je znašla v bolnišnični sobi. Bolnica na postelji je bila ona sama, ležala je v komi na začetku svoje bolezn pred kakimi

tridesetimi leti.

Naslednjih petnajst minut je v svoji domišljiji obiskovala bolnišnično sobo za bolnišnično sobo. Počasi so se razgrinjali dogodki njene dolge bolezn, okrevanje za okrevanjem. Ko sem jo sprem-
ljala, se je moj logični um začel upirati. Potiho sem se spraševa-
la, kako naj bi ji vse to pomagalo. Ne bo podživljanje trpljenja

izzvalo še močnejših občutkov nemoči in žrtve? Vendar je nadaljevala, njen glas se je krepil in postopoma se je zravnavala na stolu. Prispela je do leta 1988, obstala v operacijski dvorani ter opazovala dvanajsto operacijo, med katero so ji zamenjali desni kolk, ko je nenadoma odprla oči ter bruhnila v smeh. »Zobna korenina, turobna korenina,« je zatulila in solze smeha so se ji skotalile po licih. »Tole drobceno operacijo bom zmogla z zvezanimi rokami na hrbtu.«

Sara je z ogledom zgodovine svoje bolezni prepoznala zgodbo izza zgodb, osebni pomen v znanih dejstvih in dogodkih. Ko se je globoko in iskreno zazrla v svojo ranjenost, je našla svojo moč, začutila neukročeno voljo do življenja, pogum in sposobnost, da spet okreva. Mogoče je vsaka »žrtev« v resnici preživel, ki tega še ne ve.